

1Sám; 5:1-12.

Nagy a diadal Isten népe ellenségeinél. Legyőzték Izráel népét ládástul, istenestül, mindenestül – gondolták ők. Izráel népe majd szolgál szépen nekik, Izráel Istene pedig beáll az ő bálványistenük szolgálatába, hogy emelje Dágonnak, e bálványszobornak a dicsőségét. Győzelmi mámorukban szépen elgondolták ezt, de tévedtek. A valóság az volt, hogy Isten népét sem győzhették le, Istent magát meg pláne nem. És ez hamarosan ki is derült.

Mert Izráel népe nagy vereséget szenvedett, de ők ezt a vereséget nem a filiszteusoktól kapták, hanem csak a filiszteusok által az Istentől. S ez nagy-nagy különbség. Mert ha emberek kezébe estek volna, ma már sehol se lennének. Azonban Isten – ha szigorúan megbünteti is népét, mégis – irgalmas. S ha úgy is látszik, hogy népét vad ellenség kezébe adta, akkor is szerető mennyei Atyaként megőrzi népét.

Ennek egyik bizonyága Izráel népének a pusztasága is. Az, hogy ma még van zsidóság, valóságos istenbizonyíték. Mert ország nélkül, szétszórattatásban, évezredek kerestül látszólag más népeknek kiszolgáltatva, amely népek olykor ki akarták irtani őket, megmaradni, s eljutni oda, hogy újra birtokba vegyék régi országukat, ez csak úgy volt lehetséges, hogy Isten kezében voltak. És Isten sokszor keményen megrosta, de mégis megőrizte ezt a népet.

Ugyanezt látjuk az Újszövetség korában is. Hiszen az újszövetségi népet is ki akarták irtani. De nem az történt, ami várható lett volna, hogy e fegyvertelen nép kipusztul, hanem pont az ellenkezője annak, ami a szabályos lenne. Isten üldözött népe nemhogy elpusztult volna, hanem világszerte egyre nagyobbra növekszik, miközben az üldözők tűnnek el a történelem süllyesztőjében. Hát hogy van ez?

Úgy, hogy Isten népe megfenyíthető. Isten meg is fenyíti sokszor. Tisztogatja, megrosta népét. A nép tagjait is olykor megfenyíti, máskor próbára teszi, sőt akár a mártíriumba is beleengedi. A keresztyének közül sokan haltak vértanúhalált, bár szerintem Isten csak azoknak engedi ezt, akiknek felkészült erre a lelkük, s akik halálukat csakugyan fel tudják ajánlani Isten dicsőségére. Mindenesetre kívülről nézve úgy fest a dolog, hogy Isten népének a tagjai akár meg is ölhetők. De Isten népe mégsem legyőzhető, és nem is kiszolgáltatott. Mert Isten népe Isten kezében van. Onnan pedig semmi ki nem szakíthatja. Sem magasság, sem mélység, sem hatalmasságok, sem fejedelemségek, sem semmi (Rm; 8:31-39.). Isten kezéből semmi ki nem szakít, legfeljebb te magad eresztethed el megtartó kezét, de akkor már nem tarozol Isten népéhez. Mert Isten népe fogja Isten kezét, Isten pedig megtartja az ő népét.

Isten népe tehát teljes biztonságban van, s ha Isten népében vagy, akkor te is teljes biztonságban lehetsz. Teljes biztonságban. Akkor is, ha betegség támad, akkor is, ha üldözés jön, vagy akár börtönbe zárnak. Mert semmi olyan kísértés vagy próba nem jön, amire Isten nem készít fel, vagy amit ne fordítana javadra, vagy ami az üdvösségtől elszakítana. Csak maradj az ő népében, mert míg a népében vagy, addig biztonságban vagy. Mert a valódi veszély nem az, hogy jönnek a filiszteusok, vagy egy más ellenség, vagy egy betegség vagy valamilyen földi szenvedés, akár nélkülözés. Nem ez a veszély. A valódi veszély az, hogy az ördög Istentől, Isten népéből elcsalogat, és ellopja örök boldogságodat. De ettől nem kell félned, míg Isten kezében, Isten népében vagy. Isten népe tehát nem legyőzhető.

A mai ige viszont azt hozza eléink még nagyobb hangsúllyal, ahogy Isten megmutatja a filiszteusoknak, hogy Ő maga sem legyőzhető. Megmutatja, hogy Ő hatalmas. A szövetség ládáját a filiszteusok elvihették. Istent nem nagyon izgatta a láda, s egyébként is meg kellett népének újra tanulni, hogy a tárgyak nem védenek meg, a tárgyak nem számítanak. De ha már ott volt a filiszteusoknál a láda, akkor Isten e pogányokat se hagyta maga felől bizonyosság nélkül. Ő a pogányokat is megszólította, mert Ő a pogányoknak is teremtő Istene, s hatalma felől nekik is bizonyosságot ad. Ahogyan a történelemben oly sokszor megmutatta már Isten a hatalmát a hitetleneknek és az Isten népe ellen támadóknak is. Ebben a történetben is erről van szó.

A filiszteusok ugyanis elvitték a frigyládát hadizsákmányként, és elhelyezték, mint különösen becses szerzeményt, a saját bálványuk templomában. Csakhogy inentől kezdve egyáltalán nem az történt, amire a filiszteusok számítottak. Dágon szobrának nem dicsőségére, hanem megalázására lett ez a dolog. Mert másnap reggelre a Dágon szobor arcra borult a láda előtt. Elég beszédes jel... Nagyjából bárki megértheti ebből, hogy Isten hatalmas, aki előtt Dágon egy senki. Szerintem egyedül a filiszteusok nem értették meg ezt. Ők arra gondoltak talán, véletlen. Isten azonban türelmes, és a következő reggel ismét ládája előtt feküdt a szobor, de hogy még egyértelműbb legyen a dolog a szobor feje és keze le volt törve. Talán arra utalt ez finoman, hogy a bálványisten sem gondolkodni, sem szólni, sem cselekedni nem képes, s talán a benne hívőknek le kéne borulni az élő Isten előtt. Izráel Istene előtt. Igaz, ez kicsit ciki, hogy a legyőzött népnek az Istene előtt hódolni, mert ezzel elismernék, hogy a legyőzötteknek valamiben igazuk lehet. De hát a jel igencsak egyértelmű. A filiszteusok mégsem értették meg. Szépen összeszerelték Dágot, és azt gondolták, maradhat minden a régiben. Legfeljebb a küszöbre nem lépünk eztán. Kicsit nevetséges, hogy ennyi következtetést tudtak levonni a történelemből, de ennyit sikerült. Isten azonban sokféle jelet tud adni. Jó. Nem akarjátok megérteni, elismerni hatalmammat azáltal, hogy bálványszobrotokat megaláztam. Érje akkor testeteket csapás, hátha akkor jobban elgondolkodtok. Fekélyekkel betegedtek meg a filiszteusok, s mint a történet későbbi szakaszából kiderül, gazdasági csapás is érte őket; gabonájukat rágcsálók pusztították. – Na itt már valami azért el kezdett derengeni a filiszteusoknak is. Talán Izráel Istene cselekszik? S ahogy a láda járt körbe a filiszteus városok között, megértették végre, Isten keze nehezült rájuk.

És ez a pont talán a legfontosabb pont az ember életében. Mert ez a pont egy hatalmas lehetőség. Amikor először értem meg azt, hogy az élő Isten cselekszik az életemben. Megértem, hogy a hatalmas, élő Isten nekem valami jelet küldött, valamit mondani akar, akkor ez a pont egy vízvonalzó. Mert ez a pont lehet a mennyország kapuja. Ha valaki itt jó

döntést tud hozni, akkor az beléphet Isten országába, s megkaphatja lelke üdvösségét s az örökéletet. Mert ez az a pont, ahol leborulhat az ember Isten előtt, és azt mondhatja: Könyörülj rajtam, bűnösön. A filiszteusoknak most kellett volna követniük bálványuk jó példáját, (valószínű ez volt az egyetlen, amiben Dágot követni kellett volna) arcra kellett volna esniük az élő Isten előtt, és át kellett volna adniuk életüket az Úr szolgálatára. A történetből tudjuk, nem így történt. S bár a történelem folyamán még sok lehetőséget kaptak az élő Isten megismerésére, nem lettek Isten követőivé. Isten türelme hosszú volt irántuk, de végül eltűntek a történelem süllyesztőjében, mert rossz döntést hoztak. Nem leborultak Isten előtt, hanem szabadulni akartak az Istentől.

Isten hozzánk is szól, nekünk is ad jeleket. A filiszteusokat egy járvány, egy betegség kapcsán szólította meg. S minket is megszólít ilyen módon, fájdalmak által is (pl. egy kórházban): „Értsd meg, nem vagy olyan erős és elpusztíthatatlan, mint véled. Nézd, annyi erőd sincs, hogy felegyenesedj. Annyi sincs, hogy a WC-re kimenj. Kiszolgáltattott és gyenge vagy. Lásd meg gyengeségeden át az én erőmet! Adj nekem dicsőséget, és én majd beemlek téged abba a világba, ahol nem lesz már betegség. Régen várok már rád, borulj végre le előttem!” – ezt mondhatja például egy betegség által az embernek az Isten. Sajnos nem mindenki teszi meg ma se, amit Isten kér. Isten adhat persze egészen másféle jeleket is. Lehet jel egy tönkrement kapcsolat, lehet jel a magány. Lehet jel, ha anyagi nehézségeink támadnak. Mindezzel azt mondja: Lásd meg, kis dolgokban sem boldogulsz egyedül! Értsd meg, hogy a boldogsághoz és örökélethez még inkább rám van szükséged! De szól Isten nem csak ilyen fájdalmas módokon. Szól azáltal is, hogy egy balesettől megment, vagy hogy sok jó dologgal megajándékozik. Azt mondja: „Lásd jóságomat! Én felhozom napomat jókra és gonoszakra. Mindenkire jó vagyok. De megkérdezlek, akarod-e az örökkévalóságra is elfogadni az én szeretetemet?” Én azt látom, hogy pont itt Pakson rengeteg embernek lenne oka egyszerűen hálából megtérni az Úrhoz, hiszen olyan körülmények közt élhetnek itt sokan, mint a maharadzsa, csak még annál is jobban. De sokan nem értik Isten szavát, és sokan elutasítják őt.

Mi tehát a mi dolgunk? Hisz mi, akik itt vagyunk, valószínű, hogy életünk egy pontján megértettük, hogy Isten szól hozzánk, s mi leborultunk előtte, csatlakoztunk népéhez, és követjük őt. Nekünk, akik már az ő népe vagyunk az a dolgunk, hogy úgy éljünk, hogy az ne ítéletet és megverettetést hozzon ránk. Hiszen a megvert nép nem tudta hitelesen és vonzóan hirdetni Isten hatalmát a pogányoknak. Hanem éljünk úgy, hogy Isten szeretete meglátszódjék közöttünk, Isten hatalma pedig meglátszódjék rajtunk. S ha így tudjuk felmutatni Isten szeretetének legfőbb jelét, az értünk szenvedő Isten Fiát, Jézust, és így tudjuk felmutatni Isten hatalmának legfőbb jelét, a halált legyőző, feltámadt Urat a még hitetlen embereknek, akkor ezzel tudjuk segíteni, hogy ők ne csak megértsék életük egy-egy pontján, hogy Isten szól hozzájuk, hanem jó választ, azaz igent is tudjanak mondani Isten elhívó szavára. Ehhez a szép feladathoz kérjük Istentől az egymás közötti egyetértést, az emberek számára adható, el nem apadó szeretetet, és az ő életüket átformálni képes, hatalmas Szentlelkét. Ámen.

1. Mi történt Dágon szobrával Isten ládája közelségében, s mennyiben befolyásolta ez a filiszteusok viselkedését?
2. Milyen jelet adott Isten a filiszteusoknak hatalmáról a Dágon szobron kívül? (A 6. rész első 5 versét is figyeljétek!)
3. Hogyan reagáltak a filiszteusok ezekre a jelekre? Milyen érzéseket és milyen tetteket váltott ki Isten hatalmának jele?
 - a) Tudtok-e a történelemből olyan példákat említeni, melyekből meglátszott Isten hatalma?
 - b) Voltak-e olyan jelek életedben, melyekből megértetted, hogy Isten szól hozzád?
 - c) Volt olyan, hogy kifejezetten Isten dorgálását érezted? S olyan, hogy Isten jóindulatának jeleit?
 - d) Segíti biztonságérzeted, hogy tudhatod, mindig minden körülmények között Isten kezében vagy? Más így elhordozni egy próbát, mintha e nélkül a bizonyosság nélkül kellene?
 - e) Mit tehetsz azért, hogy a (még) nem hívők is felfedezzék és megértsék Isten jeleit, s hogy jó választ tudjanak adni e jelekre?